

LA BELLESA ESCULPIDA

Lorenzo Ridaura

EXPOSICIÓ

Lorenzo Ridaura

La Bellesa esculpida

Sala d'art La capella - El Camí 42, Alcoi

Ajuntament d'Alcoi

Setembre - Octubre de 2018

Coordinació

Lucia Romero, historiadora de l'art

Comissariat

Lluís Vidal, historiador i màster en
tècniques d'investigació històrica,
artística i geogràfica

Elisa Beneyto, historiadora de l'art i
màster en gestió cultural

Tècnics de Muntatge

Soldevilla

CATÀLEG

Textos

Lluís Vidal Pérez

Elisa Beneyto Gómez

Disseny i maquetació

Calbo, disseny i comunicació visual

Fotomecànica i impressió

Gràfiques Papermuro S L

ISBN: 978-84-16186-18-1

DL: A348-2018

BREU INTRODUCCIÓ BIOGRÀFICA

Lorenzo Ridaura

LORENZO RIDAURA

LLUÍS VIDAL PÉREZ

ELISA BENEYTO GÓMEZ

Lorenzo Ridaura Gosálbez (Alcoi, Alacant, 1871 – Anna, València, 1963) fou un escultor que es va formar entre Barcelona i Madrid, tot aconseguint la seua plenitud d'aprenentatge en el taller d'Agustí Querol, amb qui va col·laborar en diversos encàrrecs. En un context de ple desenvolupament de l'art escultòric a nivell públic i privat, va obtenir diverses distincions en les Exposicions Nacionals –entre les quals destaquen la 3ª medalla en 1904 i 1906, i la 2ª en 1908– i va presentar diversos projectes monumentals d'importància que estigueren a punt de materialitzar-se, però diverses circumstàncies personals van acabar per truncar la seua carrera, conclosa ja al seu Alcoi natal, allunyat dels circuits artístics nacionals i internacionals.

Més enllà de tècniques, materials i gèneres, sempre vinculats a l'encàrrec concret, sí poden establir-se unes etapes estilístiques en la seua obra: **etapa de formació (1890-1902)**, que es caracteritza per seguir models clàssics i el decorativisme eclèctic propis del seu mestre Querol; **etapa de plenitud (1903-1924)**, on descobrirà, des del contacte amb escultors catalans i amb Benlliure, l'estil amb el qual més s'identificarà, que sol denominar-se Modernista, però que en realitat participa de l'anomenat “impressionisme escultòric” combinat amb un idealisme simbòlic; **etapa de maduresa (1925-1936)**, en la qual evoluciona cap a línies vinculades a l'art déco, tot cercant la puresa de les formes i volums més plans, amb freqüència supeditats al marc arquitectònic; finalment, **etapa de decadència (1937-1960)**, en la qual, després del parèntesi de la Guerra Civil, pràcticament abandona el seu ofici i ja no serà capaç d'aconseguir experiències de l'avantguarda escultòrica.

Lorenzo Ridaura va fer gala d'una tècnica depurada i d'un ús molt personal de la iconografia simbolista, tot manifestant resolucions compositives pròpies i creant, en definitiva, un estil amb un univers propi fàcilment recognizable.

Lorenzo Ridaura Gosálbez (Alcoy, Alicante, 1871 – Anna, Valencia, 1963) fue un escultor que se formó entre Barcelona y Madrid, alcanzando su plenitud de aprendizaje en el taller de Agustín Querol, con quien colaboró en diversos encargos. En un contexto de pleno desarrollo del arte escultórico a nivel público y privado, obtuvo diversas distinciones en las Exposiciones Nacionales –entre las que destacan la 3ª medalla en 1904 y 1906, y la 2ª en 1908– y presentó varios proyectos monumentales de importancia que estuvieron a punto de materializarse, pero diversas circunstancias personales acabaron por truncar su carrera, que concluyó ya en su Alcoy natal, alejado de los circuitos artísticos nacionales e internacionales.

Más allá de técnicas, materiales y géneros, siempre vinculados al encargo concreto, sí pueden establecerse unas etapas estilísticas en su obra: **etapa de formación (1890-1902)**, que se caracteriza por seguir modelos clásicos y el decorativismo ecléctico propios de su maestro Querol; **etapa de plenitud (1903-1924)**, donde descubrirá, desde el contacto con escultores catalanes y con Benlliure, el estilo con el que más se identificará, que suele denominarse Modernista, pero que en realidad participa del llamado “impresionismo escultórico” combinado con un idealismo simbólico; **etapa de madurez (1925-1936)**, en la que evoluciona hacia líneas vinculadas al art déco, buscando la pureza de las formas y volúmenes más planos, con frecuencia supeditados al marco arquitectónico; finalmente, **etapa de decadencia (1937-1960)**, en la que, tras el paréntesis de la Guerra Civil, prácticamente abandona su oficio y ya no será capaz de alcanzar experiencias de la vanguardia escultórica.

Lorenzo Ridaura hizo gala de una técnica depurada y de un uso muy personal de la iconografía simbolista, manifestando resoluciones compositivas propias y creando, en definitiva, un estilo con un universo propio fácilmente reconocible.

OBRA ESCULTÒRICA

Lorenzo Ridaura

Retrat de Pius VII
 Col·lecció d'Art Ajuntament d'Alcoi
 Escaiola
 Alt 72 cm
 c.1896

Retrat de Lorenzo Casanova
 Col·lecció d'Art Ajuntament d'Alcoi
 Escaiola patinada
 Alt 70 cm
 1901

La Justícia
Col·lecció d'Art Ajuntament d'Alcoi
Escaiola
Alt 85 cm
1904

Fotografia: Fototeca Municipal d'Alcoi, Fons Carlos Coloma

Sant Jordi eqüestre
Associació de Sant Jordi
Bronze
Alt 49 cm
1919

Àngels per a l'altar major de Sant Jordi

Associació de Sant Jordi

Marbre

1918

Fotografia: Jordi Nadal

Fotografia: Gabriel Guillem

Medalló Sant Maure

Parròquia Sant Maure i Sant Francesc; col·lecció particular

Metall

Diàmetre 19,5 cm

1920

Fotografia: Isidro Riera

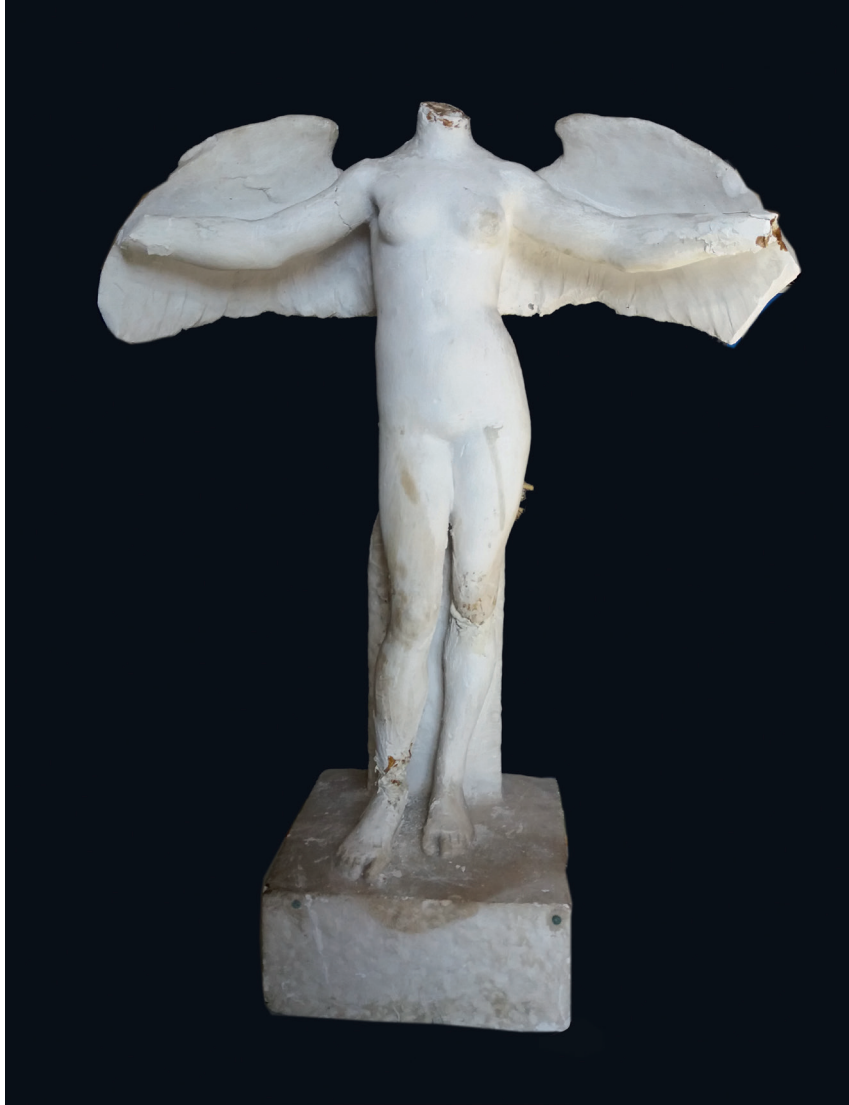
Ezo quiero

Col·lecció particular

Bronze

Alt 52 cm

1921

Àngel per al panteó d'Enrique Carbonell

Col·lecció d'Art Ajuntament d'Alcoi; propietat particular

Escaiola (model) i bronze

Alt 80 cm

1927

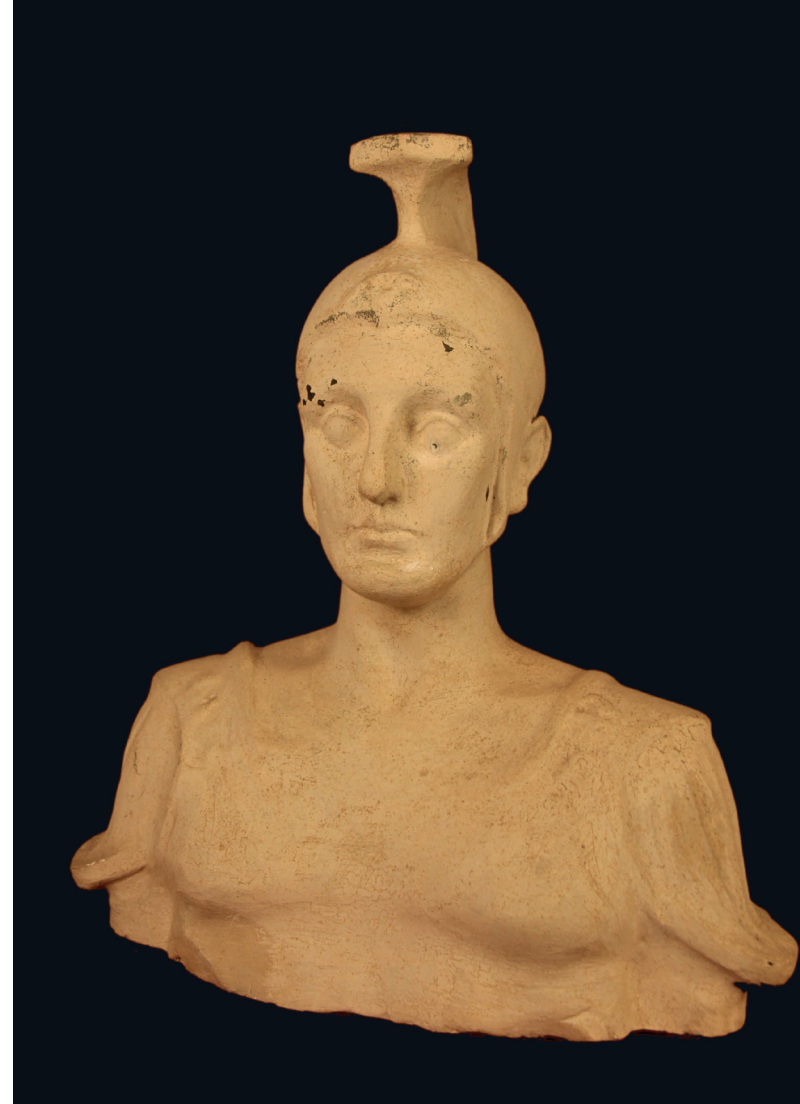

Fotografia: Luis Gigante

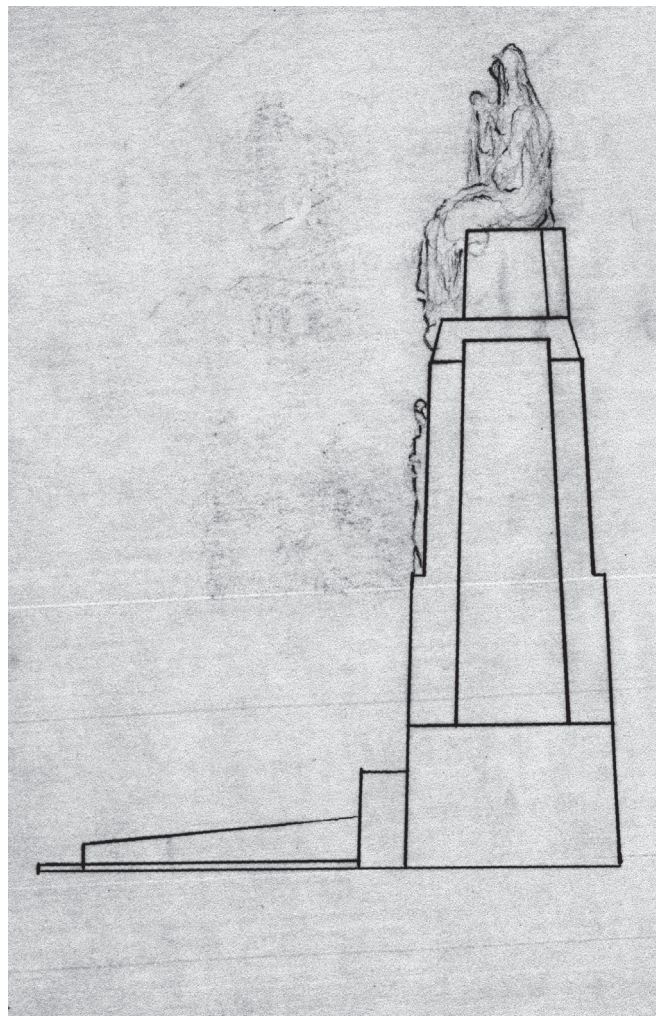
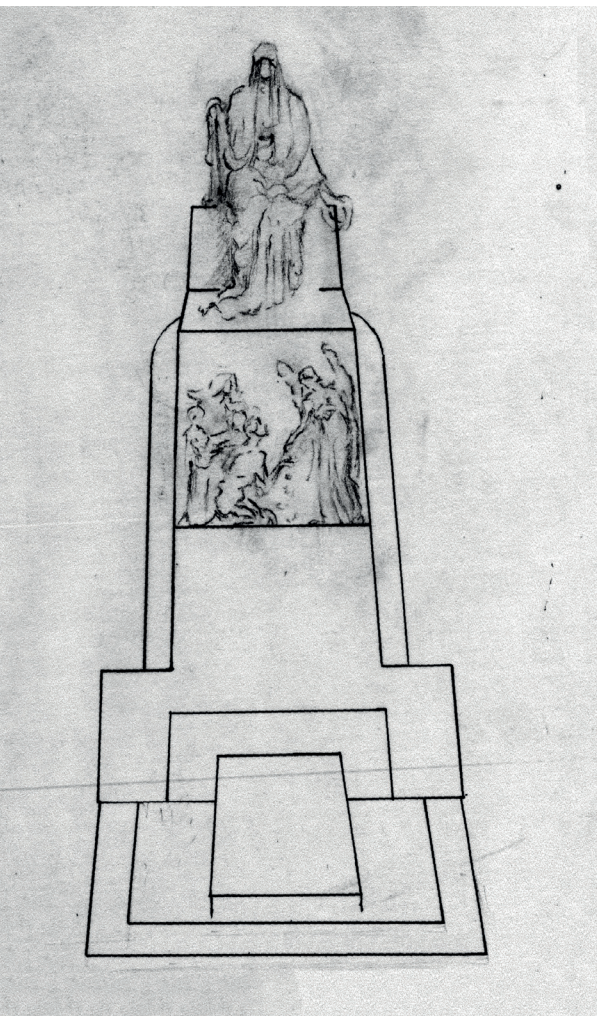

Altar Jesuset del Miracle
Arxicofradia Verge dels Lliris
Escaiola patinada
Alt 150 cm
c. 1929

Fotografia: José H. Miró

Bust de Sant Jordi
Filà Vascos
Escaiola patinada
Alt 56,5 cm
c. 1930

Projecte de panteó per a Enrique Hernández

Arxiu Municipal d'Alcoi
Llapis i tinta sobre paper
1931

Fotografia: Fernando Gisbert

Sagrat Cor de Jesús

Col·lecció particular

Fang
Alt 31 cm
c. 1944

Retrat de Pepita Boronat
Col·lecció particular
Escaiola
Alt 66 cm
1945

Sant Jordi eqüestre
Col·lecció particular
Escaiola patinada
Alt 53 cm
c. 1950

